

Petrik Natasa

Far East Film Fest 2009

Hosszú viszontagságos utazás után végre megérkeztünk Udine városába. Még egy-két lépés és elénk tárul a kis mediterrán házacska, ami a következő napokban az otthonunk lesz. Gyorsan el is indulunk a fesztivál helyszínére, ahol egy állófogadásos megnyitó vár minket. A nyitóbeszéd után megkezdődik a fesztivál, és máris elindul a tömeg a terem felé, ahol megkezdődik az első film vetítése.

Ez nem más, mint az *Ong Bak* második része. Sajnos az elsőt nem láttam de, mint azt szakavatottaktól megtudtam, a történetnek – de még a cselekmény idejének sincs – semmi köze az első részhez. Az első rész nagyon sikeres volt, így megtartották a címet, hogy mindenki tudja mit is várhat. A főszereplő, és egyben társrendező, hatalmas sztár Thaiföldön. A legnagyobb harcművészeti bálvány. Ezért is van társrendezőként is feltüntetve. A film az általa alakított karakter életútját mutatja be, egészen kis gyermekkorától, addig, amíg érett férfi, és persze igazi harcos lesz. Tipikus bosszútörténetet látunk, a fiú szüleit kivégzik a szeme előtt. Ekkor bosszút esküszik és egész életét a harcművészetek lesajátítására áldozza, hogy majd legyőzhesse szülei gyilkosát. Csak arra nem számít, hogy a férfi, akit apjának tekint, és mindenre megtanítja, épp az az ember, akivel a film végén meg kell küzdenie. Egy kalandos passiótörténet rengeteg gyönyörűen megrendezett harcjelenetekkel. Az ember elhiszi, hogy ez a fickó tényleg ismeri a harcművészeteket.

A következő napon vegyes műfajú filmeket vetítettek. Volt dráma, romantikus, zenés komédia, akció-noir, és női akciófilm. Ezen a napon nekem két nagy kedvencem lett. Az egyik *All about women* címmel, amely egy humoros, romantikus, gyorsan pörgő komédia. Mint ahogy a címe is mutatja, a film a nőkről és az ő kifogyhatatlan taktikázásaik bemutatásáról szól. A rendező Tsui Hark szupermodern, high-tech környezetbe helyezi a történetet, ennek ellenére a jelenben vagyunk. Ezt a hatást erősíti a világítás, a letisztult, modern, steril díszletek, a nők pedig úgy néznek ki mintha a *Vogue* címlapjáról léptek volna le. Szerintem ez a film egy igazán nőknek szóló romantikus komédia, amelyben a férfiak nem tudnak mit tenni, csak leülni és csodálni ezeket a gyönyörű és erős nőket. A három nő közül az egyik kutatóorvos és feromon-tapaszokat ragaszt magára, hogy a férfiak belésszeressenek. A másik egy hatalmas vállalat feje, aki minden férfit az ujja köré tud csavarni, ám ő képtelen igazi érzelmeket táplálni bárki iránt is. A harmadik egy vad tinilány, aki rockénekesként szeretne karriert csinálni, és képzelt barátja egy kínai filmsztár, akihez minden gond nélkül az utcán is beszél. Az élet összehozza ezt a három nőt, és egymást kihasználva próbálják elérni

céljaikat. Persze ebből hatalmas kavarodások lesznek, de a végén egy nagy éneklés után kapunk egy happy endet. Nagyon változatos a képi megoldása a filmnek, még grafikus feliratokat is használ, amikor pl. a két fiatal chaten beszélget egymással, megjelenik a chates világ, a feliratok és az ikonok gondolatokként íródnak fel a kép felületére.

A másik nagy kedvencem szintén egy romantikus komédia. Egy igazi tanmese az emberi természetről. A japán film képi megvalósításában tökéletes hozza azt a giccses, glamouros, csillogó műanyagvilágot, amit mondjuk én elképzelek a japán tinik világáról. Takuro, a disznóképű, ám végtelenül jólelkű mesterszakács hétköznapijai eseménytelenül telnek kis kifőzdéjében, ahol a barátai veszik körül nap mint nap. Ő azonban magányos és külseje miatt nem túl sikeres a lányoknál. Egy nap azonban besétál a gyönyörűséges Hiroko, akinek megtetszik Takura jólelkősége, aki persze nem hiszi el, hogy tetszhet egy ilyen nőnek. Véletlenül rátalál egy olyan öltönyboltra, ahol ha ember magára ölti az ott vett öltönyt, egy csapásra jóképű lesz. A film címe innen *Handsome suit*. Takuro vesz egy ilyen öltönyt, ettől a naptól kezdve kettős életet él. Bekerül a modellszakmába és híres lesz. Mindenki imádja, nők ezrei üldözik. Ám ő karrierje csúcspontján inkább a régi, csúnya önmagát választja, és visszatér a barátaihoz, és nem túl csinos munkatársnőjéhez, akiről kiderül, hogy az anti-*handsome suit*-ba öltözött Hariko az. Csodálatos, lélekemelő történet. Nem akar sokat mondani de azt tökéletesen teszi, viccesen, kifestőkönyv-szerű képi világgal.

Még éjfél felé kezdéssel megnéztük a *Chocolate* című female-action műfajú filmet. Egy yakuza nője és egy japán férfi tiltott szerelméből születik egy lány, aki első látásra szellemileg nem egészen ép, később azonban kiderül, hogy különleges. Vele született érzéke van a harcművészetekhez. Tizenhárom éves korára tökéletesíti technikáját, és egyetlen barátjával elindul, hogy begyűjtse a pénzt, amivel anyjának tartoznak még a régi időkből. Persze senki nem akar neki fizetni, ekkor erővel veri ki a pénzt az emberekből. A film tulajdonképpen ezekből a verekedési szekvenciákból áll. A történet szál hihetetlenül egyszerű. Körülbelül tizenöt percenként szétver 20-30db felnőtt megtermett férfit. Közte pihen egy kicsit, gyakorol, és mindezt addig teszi, ameddig egy hosszabb harci jelentben a semmiből felbukkanó apja segítségével legyőzik a fő yakuza ellenséget.

A következő napról egy történelmi filmet emelnék ki, ami egy erotikus dráma volt, hetero-és homoszexuális szerelemmel. A dél-koreai film a Koryo dinasztia életéből ragad ki egy szekvenciát. A történet a 900-as évek körül játszódik, egy szerelmi háromszöggel a középpontban. Két férfi és egy nő, az egyik férfival a középpontban. Az uralkodó terméketlen, ezért megkéri szerelmét, a fiatal hadvezért hogy feküdjön le a királynéval, hogy

utóduk szülessen, aki örökölheti majd a trónt. A fiatalember azonban beleszeret a nőbe és ez iszonyú haragra gerjeszti az uralkodót. Odáig megy, hogy kasztráltatja a másik férfit.

Gyönyörűen megrendezett szerelmi melodráma, a szerelem és hatalom erejéről. Erotikus és kegyetlen véres jelenetek váltogatják egymást. Az érzelmek mindig szélsőséges határon mozognak. A végén a két férfi kioltja egymás életét.

Egy másik kosztümös kalandfilm volt még nagy siker a közönség számára: *K-20: Legend of the mask*. Az 1940-es évek végén járunk, a második világháború alatt, amire az évszámon kívül semmi sem utal. Egy maszkos férfi Robin Hoodként veszi el a gazdagoktól mindazt, amijük van, azzal a különbséggel, hogy esze ágában sincs a szegényeknek adni. Olyan mintha a Batman-, Pókember- és Indiana Jones történeteinek sémáit látnánk, megspékelve egy kis keleti harcművészettel. Akció-fantasynek van titulálva a prospektusban, és valóban az. Gyorsan pörgő fordulatos történet, félreértésekkel, titkokkal és praktikákkal. Főhősünket, egy teljesen ártalmatlan embert letartóztatják, mert azt hiszik, ő a maszkos gonosztevő. Megszökik, majd felkészül, hogy valóban legyőzze az igazi gonosztevőt. Harcosá lépezi magát, közben szerelembe esik a gazdag gyáros leányával, és végül nem csak bosszút áll a gonoszon, hanem a világot is megmenti. A nő viszont nem lehet az övé, mert éppen hogy megtalált új identitását nem adhatja fel önző módon. Batman magányosságával kell tovább élnie tehát a főhősnek, a szegényeken segítve. Sato Shimako, a japán rendező egy igazán izgalmas és látványos kalandtörténettel rukkolt elő.

Majd szintén éjjel után kezdődött a *Love Master 3* című japán erotikus komédia. Bár ennek sem láttam az első két részét, de ez nem okozott problémát, mert így is megkaptunk egy kerek történetet. Pink filmnek volt címkézve ez az alkotás, mely teljesen low budget, DV kamerával, szegényes díszletekben filmezett, kicsit színházias mű hatását kelti. Egy fiatalemberről szól, aki a nők megmentésére siet. Szexuális teljesítményével katartikus állapotba hozza a nőket, akik ezáltal megszabadulnak szexuális fusztrációjuktól. Egy napon aztán találkozik egy másik *love master*rel, és meg kell küzdeniük ezért a címért, hiszen itt is csak egy maradhat. Stílusosan egy bordélyházat választanak küzdelmeik helyszínéül, ahol az aktus után a lányoknak kell eldönteniük, hogy ki az igazi Love Master.

Az olcsó megvalósítás ellenére szerintem rendkívül szórakoztató a történet. Több cselekményszálon fut, valamint vannak magyarázó flashbackek is. A színészi játék ugyan kissé amatőr néhol, de a humor ezt is feledteti.

Még egy érdekes filmet említenék ki, a *Fish Story*t. Három történet fut egymás mellett. A jelenben éppen egy hatalmas meteorit tart a föld felé, és ha az amerikaiaknak nem sikerül időben felrobbantani, az bizony a világ végét jelenti.

A következő valamikor a '70-es években játszódik és főszereplői egy punk együttes tagjai. Rögzítettek egy számot *Fish Story* címmel, ami végül nem hozta meg nekik a várt sikert, viszont megmentette a Földet a pusztulástól. A felvételben hiányzik egy rész, aminek a harmadik szálban misztikus jelentőséget tulajdonítanak a szereplők. A legenda szerint valaki meghalt, illetve egy női sikolyt hall az ember a csendes résznél – aki azt meghallja, azzal valami szerencsétlenség fog történni. Az igazság azonban csak annyi, hogy az énekes nem megfelelően írta át a dal szövegét a kiadónak, ezért egyszerűen kivágták azt. Izgalmas, pörgős történet, sok jó zenével és hiteles korrajzzal. Érdekes, hogy ami minden filmen jelen volt, műfajtól függetlenül, az a zenei betét. Ilyenkor a szereplők mélyen elgondolkodtak az életükről, akár komédia, thriller vagy akciófilm volt éppen a keret.

Körülbelül ezek a filmek azok, amelyek számomra érdekesek voltak. Láttunk még sok más is, de azok nem ragadtak meg bennem. A fesztivál hangulata remek volt. Mondjuk találhattak volna egy olyan angol tolmácsot, aki valóban beszél angolul, de ez az olaszoknál nem meglepő. Még az idő is olyan volt, hogy szívesebben ültünk a moziban, mivel a négy napból kettő végig esős volt. Jövőre mindenképpen újra ellátogatok Udinébe.